

El problema de l'infant

Pel Dr. ROIG RAVENTÓS

L'infant és l'únic ésser que en temps de guerra és agredit abans de néixer.

La pobre desventurada gestant que ha sofert l'esglai de les batalles properes, de la misèria, de la brutícia, de les fatigues de l'emigració, del fred de les nits al ras i de la carestia dels aliments, és una víctima visible digna de la llàstima més intensa i de la caritat més fervorosa, però, a més, hi ha una víctima invisible que sofreix: el fill.

Per això considerem que la primera actuació d'una puericultura és la protecció de la mare durant la gestació per salvar el seu fill. La declaració de l'embaràs, durant la guerra, ha d'ésser obligatòria tot just s'inicia, perquè les gestants puguin ésser protegides convenientment. Aquesta mesura de **puericultura prenatal** també s'hauria d'instituir en temps de part per sotmetre les futures mares a una protecció científica que serà l'objecte d'un altre treball. La higiene de la gestació, que fuig del projecte d'aquesta monografia, ha de practicar-se amb totes les garanties perquè el fetus s'alliberi de les conseqüències de la guerra. Hem de considerar una dona des de la seva concepció, **com un grup format per mare i fill que no ha de separar-se fins que l'infant ha assolit la segona infantesa.**

La naturalesa ha fet de la mare i el fill un grup de bronze inseparable, i els homes, amb les seves civilitzacions, els ha separat, i en separar-los molts han trobat la mort del fill. L'espectacle de la naturalesa és als ulls de tots. Els animals que es deixen dur per la força dels instints, que no han estat esborrats per la intel·ligència, segueixen el camí exemplar d'una unió entre la mare i els fills, fins que són gairebé adults. Aquesta lliçó de la natura ha servit als homes per a protegir la dona que espera el fill, per respectar la unió biològica sagrada, que fa que la mare i el fill siguin el grup inseparable de bronze. La missió de la mare és insubstituïble. Primer l'ha nodrit la **sang vermella** de les seves entranyes; després ha de nodrir-lo amb la **sang blanca** del seu pit, i per damunt de tot, tant abans com després de néixer, té la mare un tresor únic per a l'infant en aquesta vida: l'amor maternal, que és la **sang invisible** que raja del cor i dels ulls i que nodreix l'esperit minúscul dels infants amb una protecció insubstituïble. Aquesta cura maternal, la puericultura ha de considerar-la com un patrimoni nacional, que ha de respectar-se i fomentar-se perquè li dona una àmplia garantia de salut del fill, especialment si la mare ha estat ben instruïda amb les regles a que ha de subjectar-se per tenir cura del seu fill.

Podrem dir que l'infant neix d'una entranya materna per seguir unit amb una altra entranya durant la seva primera infantesa: el pit. Fins quan camina i tolera altres aliments diferents de la llet materna, l'infant ha de seguir les normes que la naturalesa ha deixat com una ruta biològica perfecta i que la puericultura ha de fer seguir, perfeccionant-la, com la que té les garanties per a donar els fruits més esponsorosos.

Hi ha dos perills que poden colpir l'organisme dels infants. El moment d'alliberar-se de la **primera entranya**, o sigui el moment de l'infantament, i el moment de deixar la **segona entranya**, o sigui el moment que se l'allunya de la font de vida que raja prop del cor de la mare per sotmetre'l a una lactància artificial.

El fill no ha d'**arrencar-se** de la seva mare. S'ha d'esperar que se'n **desprengui**. Si se n'arrenca, moltes vegades, es coneix la cicatriu. Si es desprèn amb la sàvia espontaneïtat, dictada per la naturalesa, l'infant resta arrodonit, alliberat, de les tares de la prematura separació de la mare (distròfies, raquitisme, escorbut, etc.). El fill durant els primers mesos de la seva vida, passa el **trimestre babau**, com s'ha anomenat. Necessita de la mare la màxima protecció dirigida per l'**amor específic del cor maternal**: aliment, netedat, calor, vigilància, estimació. De mica en mica, l'infant es desperta a la vida i al món que el volta. Mira, escolta, agafa objectes, sent l'impuls de prendre aliments diferents de la llet de la seva mare, i a la fi es desprèn d'ella amb els primers passos. Camina sol, s'allunya de la seva mare. S'oblida d'ella. **Es desprèn d'ella sense deixar una cicatriu que delati la seva arrencada violenta.** L'infant que sent apetència per diversos menjars i que camina sol, és un fruit que amb el pes de la seva maduresa, cau de l'arbre amb la solemnitat d'un fet previst, calculat i decretat per les meravelloses lleis naturals.

HIGIA

(1) Fragment del llibre que acaba de publicar la Biblioteca HIGIA.